

Rojeni so blagi zlatomešnik dne 23. sušca l. 1815 pri sv. Križi na Murskem polji, od poštenih, pridnih, krščanskih, bolj siromašnih, kakor bogatih starišev. Imajo edino štiri leta starejšo sestro, ki še živi in je prišla od sv. Križa k zlati sv. meši svojega ljubljenege brata. Bogaboječi stariši so ju oba prav po krščansko izredili, kakor je še po Slovenskem, hvala Bogu, stara navada. Mladi Jarij so stariše radi vbojali, zato se kaže nad njimi blagoslov četrte božje zapovedi. Radi še zdaj, kot sivi starček pripovedujejo o lepih naukih, pa tudi o strahovanji, ki so ga prejeli od svojih dobrih starišev.

Tako prvo seme podučevanja starišev najgloblje pade, najdalje ostane in najlepši sad rodi.

Prve šole so obiskovali pri sv. Križi in ker so brhki deček kazali veliko ukaželjnosti, so jih stariši v bližnje mesto Varaždin na Hrvatsko v latinske šole poslali. Dobro so se mladi deček učili, tako, da so bili vselej eden med prvimi in so s tem ljubim starišem povračevali trud in skrb. Po dobro dovršenih prvih šolah se podajo v višje šole v Gradec, učiti se modroslovja in se pripravljati za mešni stan, do katerega so imeli od mladosti največje veselje. Poštenemu sinu krščanskih starišev za duhovski stan najbolje srce igra in tudi oče in mati za največjo čast veselje imata, kadar svojega sina kot mašnika k altarju peljata. Ker je sv. Križ takrat pod Sekovsko škofijo bil, za to so rojaki Ljutomerskega okraja v Gradec v bogoslovje hodili. Tako vidimo leta 1836 našega zlatomešnika kot bogoslovca prvega leta v Gradcu. Zavoljo marljivosti in lepega zadržanja so bili že v tretjem letu bogoslovja, dne 28. julija l. 1839 od tedanjega Graškega škofa Romana Zaengerle v mešnika posvečeni, ter so služili novo mešo v svojem rojstnem kraju pri sv. Križi na Murskem polji.

Ko so dovršili četrto leto, bili so nastavljeni za kaplana v Radgoni in v tej velikej duhovnji so celih 10 let vse hvale vredno službovali; to spričujeta dva brzovanja, ki sta jim bila poslana od ondot. Prvi se glasi: „Srčna voščila k zlati meši, ter prelepa hvala Vam za Vaše dobro, kar ste kot kaplan 10 let v moji župnji storili, tedaj živel še mnoga leta!“ Okrožni dekan Jan. Pintarič v imenu cele dekanije. Drugi je od zdajnih kaplanov: „Nekdanjemu kaplanu v Radgoni, sedanjemu velezaslužnemu zlatomešniku želita sedanja kaplana v Radgoni v vsem spoštovanji: ad multos annos“. Hecl, Sver. Kakor vrli vojščak ročno stopi, kamor ga vojvoda pošlje, tako morajo tudi duhovski pastirji radi iti, kamor jih pošlje višji pastir, kakor so storili tudi naš zlatomešnik.

(Dalje prih.)

Dopisi.

Od sv. Duha vrh Lučan. (Blagoslovljenje podobe Lurške Matere Božje.) Pred kratkim dobila je naša jako lepa farna cerkev novi prekrasni kinč, namreč podobo Lurške Matere Božje. Pač malo cerkev v slovenskih krajih se že menda nahaja, katere bi bile brez omenjene Marijine podobe. Da bi tudi naša cerkev v tem oziru ne zaostala, zato je skrbela vrla kmetica Marija Lakužič, ter je kupila podobo Lurške Matere, ki je nad 50 fl. stala. V nedeljo, dne 21. julija so jo častiti gospod župnik med pokanjem možnarjev slovesno blagoslovili. Velika množica ljudi se je zbrala ta dan na našem ostrem vrhu. Tudi sloveč in goreč govornik iz Dravske doline, čast. gospod France Kitak so prišli, ter v jedrnatem govoru razložili zgodovino Lurške Matere Božje. Gotovo so segale goreče besede vsakemu poslušalcu globoko v srce, kjer bodo tudi ostale in gorečnost za Marijo spodbujale in vekšale. Govorili so tudi o pomenu lepih, svetih podob, katerim se sme gotovo tudi naša Mati Lurška prištevati. Vsestransko je lepo in vestno izdelana, ter zares pravi kinč naše cerkve. Hvala tedaj g. Lavoslavu Perkc, podobarju pri sv. Trojici v slov. gor., ki je podobo izdelal. Cerkvenim predstojništvom se sme ta mojster najtopleje priporočati. Hvala, lepa hvala pa tudi Feliksu in Mariji Lakužič, za ta krasno podobo, katero sta tukajšnji cerkvi darovala. Gotovo bo Lurška Mati sprosil obilni blagoslov Vama in Vajini hiši. Hvala pa naj se izreče tukaj tudi čast. g. France Kitaku za genljivi govor in č. g. župniku za podeljenje svetega blagoslova.

Iz Loč. (Srebrna meša), katero so naš č. g. župnik V. Stiplovšek v družbi šesterih šolskih tovarišev in sicer čč. gg.: Jurja Bezenšek, župnika v Čadramu, Vinc. Gršak, župnika v Podčetrtku, Ant. Slatinšek, župnika pri sv. Kunigundi na Pohorji, Franceta Smrečnik, župnika pri sv. Ilu, o. Em. Šlander, oskrbnika v Radgoni in Jan. Žuža, konz. svetovalec, nadžupnika in dekana na Laškem, na god sv. Aleša obhajali, prinesla nam je prav veseli in nepozabljivi den. Že na predvečer so čč. gg. jubilanti k nam došli razun enega najbližjega, kojemu je bilo mogoče v jutro iz doma priti in pritrkovanje našega lepega zvonjenja nam je naznanjevalo slovesnost drugega dneva, za katerega je bilo oznanjeno slovesno opravilo ob 6. uri. O tej uri je prišla šolska mladina pred farovž; pred tem je stal lepi slavolok z napisom: Bog živi vse čestite srebrno-mešnike! in vredil se je spreved v cerkev, kjer je že čakala velika množica vernih kristijanov. Tukaj so se najprej pele zadušnice in libera za pok. šolske tovariše, ki so že v duhovski službi pomrli in

cega pobožnega romarja, da na Sladki gori prelepo pojó. Takšen organist si pač zasluži občno priznanje, in upamo, da mu bo Marija Sladkogorska za to obilno poplačala v sv. nebesih. Ginila me je pridiga ondotočnega g. kaplana, ker so nam razlagali zgodovino o oni cerkvi, katera je večini bralcev že znana; rekli so: kako so naši praočeti tekmovali med seboj, kateri bi večji dar v denarji in v drugih rečeh poklonil v ta namen, da se na Sladki gori sezida prekrasna cerkva, katero dandanes občudujejo vsi, kateri jo pridejo obiskat. Tako tudi dandanes bi ne smeli mi za našimi praočeti zaostati, in tudi kolikor nam je možno darovati M. Sladkogorski, da se v sedanji lepoti na dalje ohrani. To je tudi namen mojemu skromnemu dopisu, ter tako bomo prišli, kakor so dejali govornik, nekdanj na pravi Marijin dom, na Sladko goro, gori v prelepa nebesa. Ko smo zapustili Sladko goro in se podali proti domu, me je od Studenic močno osupnila neka majhna kapelica, zakaj neki? Videl sem notri Marijo z Jezuškom v naročji, oblečeno v belo oblačilo, a glejte, kako so Marijo in Jezuška nališpali! Na obleko so jima zašili troje zagibe in še nekaj rudečih in modrih trakov. Take zagibe imenujejo pri sv. Ani „folme!“ Zakaj je neki to? Je-li Marija, kedar je na svetu živela, se tako lišpala in šopirila? Ali Jezušku majhnemu dopade, da mu na njegovo nježno telesce obešajo tako nališpane cunje? Oh narobe svet! A. Vakaj.

Z Radla. (Zlata poroka. Sv. Aleš.) Lepo sta se med drugim nagovorila dne 17. julija, na god sv. Aleša, Franc in Marija Kaležnik, po dom. stara Pačkana, pri zlati poroki, v cerkvi sv. Pongraca na Remšniku. Prvokrat stopila sta leta 1837 pred božji altar in še zdaj sta krepko korakala na ovenčane palice naslonjena v cerkev sv. Pongraca, spremljena od svojih otrok Jerneja, Petra, Jere, Zefe, Mice in Lojze, unukov in mnogo ljudstva iz Slovenskega in Nemškega, od starih prijateljev, ker oče France bil je okoli 10 let občinski predstojnik na Remšniku v prejšnji dobi in je marsikteremu dobroto skazal. Ljudstva bilo je 4—5000, ki je starčekoma špalir napravilo od ute do cerkve. Pri obedu v hiši blagega sina Jerneja, p. d. Koretnik, se je napivalo še na dolgo življenje starčekoma in se prebrali pristrčni dopisi, namreč od hčere Treze, ki že 17 let ne more veliko iz postelje in je iz Šent-Ilja svojim roditeljem s solznimi očmi želela še mnogo let. Enako od g. Klaužerja, župnika v Šent-Ilju in Alojzija Bezjak, žandarskega vodja pri sv. Lenartu v Mislinju. Po-astili so svečanost tudi g. Matija Burcar, župnik iz Ruš, nekdanji Remšniški kaplan, g. Kocbek, kaplan Šent-Iljski, g. Fran Lekše, kaplan iz Marenberga, g. J. Kraner, župnik na Kapli. Kapličani so prišli v velikanski procesiji. Po-

prek prišlo je 6 procesij, kajti Slovenci in Nemci častijo sv. Aleša kot priprošnjika zoper nevihto in nezgode. G. Ivan Bezjak je k zlati poroki, kakor tudi na čast sv. Alešu mično zapel za srečo in blagor v dušnem in telesnem obziru. Darovala se je tudi isti den podoba sv. Aleša v cerkev sv. Pongraca, katero je dal prav okusno g. Meyerhoff v Gradci naslikati. Sv. Aleša časti ljudstvo zaradi neviht, ki tukaj večkrat hudo razsajajo. Dne 3. julija je tresnilo pri sv. Pongracu v strelovod in ga je na vrhu odlomilo in vrglo na tla. Strela je predrla močen zid na zvoniku in po cerkvi nekoliko razdrapala, škode ni velike. Dne 17. julija nam bo močno v spominu ostal, starim in mladim. To je den, ki nam ga je Gospod neba in zemlje dal doživeti. Redki so, ki doživijo zlato poroko. Ali pošteno življenje v mladosti da še v starosti krepkost. Živela še mnogo let!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Velike vojaške vaje vršé se v tem tednu pri Jaroslavu v Galiciji in je Nj. veličanstvo, svitli cesar tudi v pričo njih. — Na Dunaji izhaja „Neue Freie Presse“ že 25 let ter dela za jude in kolikor, toliko za liberalne Nemce. Le-ta list je velika nesreča za naše cesarstvo, žal, da še ni upanja, da se kmalu zatré, kajti v rokah je bogatih mož in za denar je v naših časih vse mogoče. — Dež. zbor na Moravskem ima nemška, liberalna večina v rokah in za to išče 10 do 12 milj posojila, ter so liberalizem in pa dolgovi sedaj že skoraj eno. — Kakor drugi, tako so snide tudi štaj. deželni zbor prve dni v oktobru ter mu bode s tem tudi konec, ker bodo že drugo leto nove volitve. — V Cmurku se vrši dnes velika konjska dirka ter je c. kr. konjerejsko društvo v Gradci povabilo tudi slov. konjerejce v slov. jeziku na vdeležbo. — Koroški liberalci so še bolj brez vse vesti, kakor drugi in za to jih ni sram nobene laži, če jim le kje kako služi, izlasti trpi čast. duhovščina, nemška nič manj, kakor slovenska, veliko obrekovanja, vendar pa še stoji ona, čast jej za to, slej, kakor prej na braniku pravice in resnice. — V Brezah se je ustrelil tamošnji c. kr. okrajni sodnik, A. Schubert. Mož je bil liberalec od pet do glave. — Na Kranjskem so imeli letos že veliko nesreče: povodenj in požar sta že naredila veliko škode na večih krajih in vsled tega se nabira milodarov za prizadete prebivalce. — Čudno je, pa resnično, da se v Gorici tepó za godce. Dve družbi ste, veteranska in mestna. Prva je avstrijska, druga pa lahonska. Zadnji prede sedaj tenko, ker je zunaj mesta nihče ne mara, v mestu pa tudi ne povsod in toraj nima zaslužka. Prav je takó. — Volilci so drž. in dež. poslancu, dr.